

## voorwoord

Beste mensen jullie zullen wel stilaan denken dat de redactie van De Jazzette steendood is. Ik heb het laatste half jaar inderdaad nagelaten ons blad met regelmaat in uw brievenbus te bezorgen. De goede gang van zaken bij Sjuur Live is jammer genoeg verstoord door de vele veranderingen die er hebben plaatsgevonden. Het feit dat ik gestopt ben met De Sjuur, heeft ons een tijdje genoodzaakt andere oorden op te zoeken voor onze maandelijkse concerten. We zijn iedereen die ons uit de nood heeft geholpen zeer dankbaar, maar de harde kern van ons publiek vond toch dat we in de Sjuur moesten blijven. Gelukkig vonden we in De Galjaar een gewillige opvolger, maar Jan zou ermee willen ophouden, en dan staat onze podiumplaats weer op de helling. Maar ook hier zullen we wel een oplossing voor vinden. We gaan er zeker voor zorgen dat jullie dit jaar nog de zes Jazzettes zullen ontvangen waar jullie voor betaald hebben. Het aanbod van de maandelijkse clubconcerten begint stilaan vorm te krijgen, alleen is het nog even afwachten of in onze muziektempel kunnen blijven.

Het clubseizoen is weer ten einde, maar All Weather Music zal dit jaar een knaller van formaat worden. Twee van de drie groepen liggen nu al vast. Zodra we de affiche compleet hebben zullen we hierover berichten in de Jazzette of via andere kanalen.

Ik hoop en ik weet dat jullie begrip hebben voor onze situatie en voor alle zekerheid: Sjuur Live staat weer op de rails en alles zal weer even vlot en jazzy verlopen als "in de goeie ouwe tijd".

rm.

## We got to get ourselves back to the garden...

"I came upon a child of God  
He was walking along the road  
And I asked him where are you going  
And this he told me  
I'm going on down to Yasgur's farm  
I'm going to join in a rock 'n' roll band  
I'm going to camp out on the land  
I'm going to try an' get my soul free".

**Max Yasgur** was een melkveehouder in Bethel (New York) op zo'n 65 km van Woodstock. In zijn "wei" werd in het weekend van 15, 16 en 17 augustus 1969 het legendarische "**Woodstock Music and Art Festival**" georganiseerd...

### Woodstock

Over dit voor mij en velen magische festival schreef **Joni Mitchell** het onvolprezen "Woodstock" dat voor het eerst verscheen op haar lp 'Ladies of the Canyon' in 1970. Het lied beschrijft perfect wat de jeugd van toen probeerde te bereiken: "try an' get my soul free"...

De dag na het festival werd ik net acht jaar, dus heel bewust heb ik deze mijlpaal in de muziekgeschiedenis niet meegemaakt. Maar vooral het ideaal ("Three days of fun and music and nothing but fun and music...") erachter, heeft een groot deel van mijn jeugd en mijn verdere leven bepaald...

Iedereen die me goed kent, weet dat ik een Woodstock-fanaat ben (ik heb de film, de twee lp's, mijn platenkast staat vol met muziek van artiesten die er optraden, ik schilderde ooit zélf het symbool van de gitaar met de duif erop, alhoewel ik niet kon schilderen, één van de eerste gedichten die ik ooit publiceerde heette "Dode duif"...). Het was dan ook niet verwonderlijk dat ik dit jaar onder mijn kerstboom een pakje van mijn kinderen vond met erin het pas verschenen boek "Woodstock, het verhaal achter het legendarische festival" van de organisator van het festival **Michael Lang** (écht een aanrader voor ieder die meer wil weten over de achtergronden van het festival en de praktische moeilijkheden van de organisatie ervan).

En net op dat moment werd me gevraagd om de live-lp "Shadows and light" van Joni Mitchell te bespreken. Het laatste nummer op die lp is "Woodstock"...Het nummer werd door meer dan 200 artiesten gecovered (zie [www.jonimitchell.com](http://www.jonimitchell.com)) waaronder Crosby, Stills, Nash & Young (op "Déjà vu", 1970, zij waren zelf ook aanwezig op 'Woodstock') en Matthews Southern Comfort.

### Shadows and light

Joni Mitchell heeft zelf nooit echte grote hitsingles gehad, zeker niet in Europa (enkel 'Big yellow taxi' uit 1970 wordt vermeld in 'Top 40 Hitdossier') maar zij zorgde voor een resem hits voor anderen. Door 'Rolling Stone' werd ze dan ook uitgeroepen tot de meest invloedrijke singer-songwriter van het laatste kwart van de 20ste eeuw. Als je luistert naar "Shadows and light" weet je waarom...

Wanneer je naar de muziek én de poëzie van Joni Mitchell luistert, voel je de hoop op verlossing maar tegelijkertijd ook de pijn van de ijdele hoop... Het is de droom van Woodstock die uiteenspat in de werkelijkheid: in augustus 1969 schopten een half miljoen mensen de wereld een geweten, maar wat is er uiteindelijk terecht gekomen van die droom?

De live-lp "Shadows and light" werd opgenomen in de Santa Barbara County Bowl in september 1979 en uitgebracht in september 1980. De lp bevat een aantal live-versies van juweeltjes van haar beste albums, nl. "Ladies of the canyon" (1970), "Court and Spark" (1974), "The hissing of summer" (1975), "Hejira" (1976), "Don Juan's Reckless Daughter" (1977) en "Mingus" (1979).

Vooral "Amelia", "Coyote", "Dreamland" and de titel-song "Shadows and light" blijven eeuwig hangen. Haar liedjes drijven vaak enkel op een akoestische gitaar en wat percussie. Toch voel je op deze live-lp ook de steeds grotere invloed die jazz op haar had in de periode 1975-1980.

### Witte heks

Joni Mitchell is een witte heks die zich niks aantrekt van regels, van smaken of marketing. Haar feeëriek (soms wat al te jazzy) muziek brengt je in een zone waarin de werkelijkheid even moet wijken. Zij is de meest poëtische songwriter die ik ken. Haar teksten lijken vaak ondoordringbaar maar liedjes als 'Coyote' plaatsen je onmiddellijk op de freeway tussen de witte lijnen op weg naar nowhere...

In "Shadows and light" beschrijft ze de eeuwige tweeslachtigheid van onze wereld: "Every picture has its shadows / And it has some source of light / Blindness blindness and sight". En even verder schrijft ze: "Critics of all expression / Judges in black and white / Saying it's wrong saying it's right / Compelled by prescribed standards / Or some ideals we fight / For wrong wrong and right"

Wie de nep-muziek van tegenwoordig, de oversexte videoclip, de consumptieshits van tegenwoordig écht moe is, moet inderdaad naar Joni Mitchell luisteren. Haar muziek brengt je terug naar de 'roots', naar de essentie van de muziek. Deze live-lp laat me trouwens denken aan wat Seal onlangs op zijn cd "Soul" deed: de muziek opnieuw uitvinden...

Wanneer zij enkel met een akoestische gitaar op het podium zit met een minimum van percussie achter zich is zij op haar best: een engel die schreeuwt naar de hemel, naar Icarus die te dicht bij de zon komt, naar Amelia die verdwijnt in de wolken... Zijn we uiteindelijk niet allemaal gevallen engelen die vaak blind zijn én heel af en toe iets subliems zien of doen?

Joni Mitchell heeft op dit album het verschil tussen schaduw en licht perfect in muziek omgezet. Zij vloog met Amelia op ongekende hoogten en zij volgde de coyote tussen de witte lijnen van de freeway, zij leidde ons naar de onvergetelijke site van Woodstock waar een half miljoen mensen de jaren 60 in leven probeerden te houden, zij 'bongode' ons richting dreamland en rockte naar de roots of rock 'n roll. Ik vraag me enkel af waarom ze zo'n draak als "Why do fools fall in love" op deze cd heeft gezet...

't Is alleen jammer dat ik moet zeggen dat ze in de meest jazzy stukken op deze lp het minst genietbaar is. Sorry voor de jazz-fans...

Voor mij is ze de "lady of the lake" die de ridder op weg zet op zijn zoektocht naar de holy grail, wetende dat hij haar nooit zal vinden...

In 2007, bij het verschijnen van haar cd 'Shine' schreef men in **Humo**: "Ooit wordt dit een wereld zonder Joni Mitchell. Geen prettig vooruitzicht. Luister naar haar prachtige muziek en verrijk uw leven". Joni is ondertussen 66 jaar... Maar ze blijft de fee die ons van Woodstock naar Dreamland leidde. Zij schreef in de schaduw maar haar liedjes brachten voor velen het licht...

Zij was schaduw en licht. Zij heeft stem gegeven aan een generatie die dacht hét te hebben gevonden maar er nu stilaan achter komt dat ze beter kan blijven zoeken.

Korter bij de 'tuin van Eden' kan je niet komen, of wel?

Hubert Van Eygen

# Which came first.....

Which came first, the hen or the egg?

Ik zit dus al vanaf mijn eerste kennismaking met Steely Dan met een vraag over de intro van het nummer 'Ricky Don't Loose That Number'. Deze intro is een exacte kopie van het nummer 'Song For My Father' van Horace Silver, of is het andersom??



Iedereen die me kent weet dat ik een enorme Dan-fan ben. Ik heb, denk ik, alles wat ze ooit op vinyl hebben geperst in mijn LP-rek staan, zelfs platen van voor de tijd dat ze zich Steely Dan gingen noemen. Alle uitgaven waar de naam Donald Fagen of Walter Becker op voorkomt heb ik in mijn collectie. Vijfentwintig jaar heb ik op het eerste live concert gewacht. Boeken gelezen, uren opzoekwerk op internet, alles wil ik weten over deze twee supermuzikanten, dus ook: waar halen ze hun muziek? Wie is er door hen beïnvloed? En voor je het weet zijn het goden. Ik zal niet voor het podium gaan staan en mijn onderbroek op Donalds piano gooien, maar veel kunnen ze in mijn ogen niet misdoen, en ik wil ook van niemand iets anders horen!!!

En dan komt er op een mooie zondagavond Joost van Schaik optreden in De Galjaar. Iedereen in jazzland kent Joost, en Joost zegt doodleuk dat hij heeft opgetreden met Steely Dan. Eindelijk gaat het mysterie rond Ricky worden opgelost. En Joost weet het. 'Ricky Don't Loose That Number' is een eerbetoon aan Horace Silver. Twintig jaar opzoeken en mensen lastig vallen in tien seconden opgelost.

Mooi, maar dan komt de ontzuivering. Joost heeft backstage ook opgetrokken met Steely Dan. Voor elk concert moet er een roady Fagen's Fender Rhodes poetsen. Dit wil zeggen met een pincet het stof tussen elke toets uithalen. Hoe gestoord kun je zijn?

Na elk concert worden beide heren elk afzonderlijk met een limousine van tien meter lang afgehaald aan de concertzaal om naar het hotel gebracht te worden. Zijn dit de langharige tekkels, rockers waar ik tientallen jaren fan van ben? Zijn dit muzikanten uit de seventies, die aan alles schijft hadden? Zijn dit geen modern big business pseudogroepjes geworden? Zijn camera-den meer die samen gewoon geweldige muziek maken? Zijn dit geen omhoog gevallen Stalen Lullen? En tenslotte: Het moet het nu verder met me? Joost mag het weten!!

rm.

 **KOEHL & BORKELMANS**

Torenstraat 3 B- 3680 MAASEIK